

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 10 lipca 2025 r.

Pozycja 199

POSTANOWIENIE

z dnia 12 marca 2025 r.

Sygn. akt Ts 172/22

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Krystyna Pawłowicz – przewodniczący

Rafał Wojciechowski – sprawozdawca

Michał Warciński,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego z 11 grudnia 2024 r. o odmowie nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej R.S.,

p o s t a n a w i a:

nie uwzględnić zażalenia.

Orzeczenie zapadło jednogłośnie.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 16 sierpnia 2022 r. (data nadania) R.S. (dalej: skarżący), reprezentowany przez pełnomocnika z urzędu, wystąpił o zbadanie zgodności art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2022 r. poz. 329; dalej: p.p.s.a.) w związku z art. 205 p.p.s.a. w zakresie, w jakim „uniemożliwia zaliczenie zwrotu kosztów wysłanej korespondencji do sądu do kosztów postępowania niezbędnych do celowego dochodzenia praw, a tym samym zasadności zwrotu tych kosztów w przypadku uwzględnienia skargi (...) z uwagi na ograniczenie prawa do Sądu, uzupełnionego o prawo do żądania naprawienia doznanych szkód oraz ograniczenie prawa własności” z art. 45 ust. 1 w związku z art. 77 w związku z art. 64 w związku z art. 31 ust. 3 w związku z art. 2 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej.

Postanowieniem z 11 grudnia 2024 r. Trybunał Konstytucyjny, na podstawie art. 61 ust. 4 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393; dalej: u.o.t.p.TK), odmówił nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej z uwagi na nieusunięcie przez skarżącego jej braków formalnych. Trybunał wskazał, że skarżący w piśmie procesowym z 11 maja 2023 r. (data nadania) jedynie lakonicznie poinformował o naruszeniu prawa własności i prawa do rekompensaty doznanej szkody, przez co nie uzasadnił dostatecznie zarzutu niezgodności kwestionowanych przepisów ze wskazanymi wzorcami konstytucyjnymi.

W zażaleniu z 23 grudnia 2024 r. (data nadania) skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez nadanie skardze dalszego biegu. Zarzucił naruszenie przepisów postępowania: art. 53 ust. 1 pkt 3 w związku z art. 61 ust. 3 w związku z ust. 4 pkt 2 u.o.t.p.TK poprzez uznanie, że „braki formalne skargi konstytucyjnej nie zostały uzupełnion[e], w sytuacji gdy zarówno treść skargi konstytucyjnej jak i pisma zawierającego uzupełnienie skargi jednoznacznie wskazywały na to jakie prawa i wolności [k]onstytucyjne zostały naruszone, w jaki sposób i dlaczego, a zatem zgromadzone w sprawie dokumenty jednoznacznie wskazywały na uzasadnienie zarzutu niezgodności kwestionowanego przepisu ustawy lub innego aktu normatywnego, ze wskazaną konstytucyjną wolnością lub prawem skarżącego, z powołaniem argumentów lub dowodów na jego poparcie, co umożliwiało Trybunałowi Konstytucyjnemu merytoryczne rozpoznanie skargi”.

W uzasadnieniu zażalenia skarżący zaznaczył, że odpowiedział w terminie na zarządzenie sędziego w przedmiocie usunięcia braków formalnych i złożył dodatkowe wyjaśnienia. Wskazał, że ustalenie Trybunału dotyczące nieusunięcia braków formalnych skargi konstytucyjnej byłoby zasadne jedynie wówczas, gdyby w treści skargi nie było w ogóle wskazane, dlaczego w opinii skarżącego jego prawa i wolności zostały naruszone, a także w sytuacji, w której odpowiedź na wezwanie Trybunału nie zostałaby sporządzona.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 61 ust. 5 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393, dalej: u.o.t.p.TK) skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na postanowienie Trybunału Konstytucyjnego o odmowie nadania skardze konstytucyjnej dalszego biegu. Trybunał, w składzie trzech sędziów, rozpatruje zażalenie na posiedzeniu niejawnym (art. 37 ust. 1 pkt 3 lit. c w związku z art. 61 ust. 5-8 u.o.t.p.TK). Na etapie rozpoznania zażalenia Trybunał bada w szczególności, czy w wydanym postanowieniu prawidłowo stwierdził istnienie przesłanek odmowy nadania skardze dalszego biegu.

2. Trybunał Konstytucyjny stwierdza, że kwestionowane postanowienie jest prawidłowe, a argumenty przytoczone w zażaleniu nie podważają ustaleń przedstawionych w tym orzeczeniu.

2.1. Uzasadnienie zarzutu niekonstytucyjności kwestionowanego przepisu powinno opierać się na przedstawieniu w skardze konstytucyjnej takiej argumentacji, która doprowadzi do obalenia przyjętego w systemie prawnym domniemania jego konstytucyjności. Trybunał jest natomiast związany granicami skargi, co w konsekwencji uniemożliwia samodzielne określanie przez Trybunał przedmiotu kontroli, jak i zastąpienie skarżącego w obowiązku określenia sposobu naruszenia konstytucyjnych praw lub wolności przez kwestionowane w skardze przepisy (zob. np. postanowienie TK z 5 czerwca 2019 r., sygn. SK 29/18, OTK ZU A/2019, poz. 28).

Uzasadnienie rozpatrywanej skargi konstytucyjnej zostało zasadnie uznane przez Trybunał za niespełniające przesłanek przewidzianych w art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK.

W złożonym do akt piśmie procesowym z 11 maja 2023 r. (data nadania) skarżący podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w skardze i jedynie lakonicznie poinformował o naruszeniu prawa własności oraz prawa do rekompensaty doznanej szkody w kontekście poniesionych kosztów korespondencji sądowej.

2.2. Trybunał wskazuje, że zgodnie z art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p.TK elementami konstrukcyjnymi skargi konstytucyjnej są: wskazanie prawa lub wolności konstytucyjnej naru-

szonej przez zaskarżony przepis oraz uzasadnienie tego zarzutu wraz z przedstawieniem dowodów lub argumentów na jego poparcie.

Skarżący – jak słusznie zwrócono uwagę w zaskarżonym postanowieniu – nie spełnił wskazanych wyżej wymogów. W uzasadnieniu skargi konstytucyjnej skupił się na analizie orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, a nie na konfrontacji zaskarżonego przepisu z konstytucyjnymi wzorcami kontroli. W tym miejscu należy podkreślić, że skarżący nie musiał przedstawiać obszernych wywodów w tym przedmiocie (por. np. wyrok TK z 15 grudnia 2020 r., sygn. SK 12/20, OTK ZU A/2021, poz. 2), przeciwnie – należało po prostu wyjaśnić, w jakim zakresie art. 200 p.p.s.a. – zdaniem skarżącego – narusza jego konstytucyjne prawo własności oraz prawo do wynagrodzenia szkody.

Biorąc powyższe pod uwagę, Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.